

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Biørn, Andreas Riegelsen.

Tanker om Slavehandelen : Resultater efter
lagttagelser og mangeaarige Erfaring.

Kbh. : Forfatterens Forlag, 1806

24 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

 Biorn

om

Slavehandelen

30 2, - 284 - 8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130017400755

T a n k e r

o m

S l a v e h a n d e l e n.

R e s u l t a t e r

e f t e r

Jagttagelser og mangeaarige Erfaring.

A f

Andreas Kiegelsen Biørn,

forhenværende Gouverneur for de Kongelige
danske Etablisementer i Guinea.

Kjøbenhavn, 1806.

Trykt paa Forfatterens Forlag hos Matthias
Johan Sebbelow, store Siolstræde No. 218.

2 0 1 1 2

an

Blatt 1

Blatt 1

1811

Verzeichnis der in dem

18

Verzeichnis der in dem

Verzeichnis der in dem

Verzeichnis der in dem

Verzeichnis der in dem

Verzeichnis der in dem

Neppe gives der noget opløst og ædelsindet
Menneske, der jo bevæges af Medlidenhed, ja
vel ofte føler sig giennemtrængt af en vis Gys-
sen og Affkye ved Tanken om Slavehandel, —
Menneskers Salg og Kjøb! I mange Lande
har den opvakt ædle Menneskevenner til deelta-
gende Bestræbelser for dens ubetingede Ophæ-
velse. Andre have (vist ogsaa ved Overbeviis-
ning om deres Hensigters Reenhed og ved Ag-
telse for Samvittighedens Fordringer) deels
paastaaet Nødvendigheden af denne Handels-
temporære Bevarelse under visse Indskrænk-
ninger, deels bestridt dens Affkaffelse og vore sorte
Brøders Frihed.

Besælet af Menneskelicærlighed, Ledet af
Wiisdom gav Danmarks ædle Regiering, ved
Slavehandelens Affkaffelse, Verden det første
Exempel af dette Slags, som den engelske Re-
giering nu tildeels har efterfulgt.

Imidlertid bestemme mange gyldige Grunde, som her nærmere skulle udvikles, mig til at troe, at det for nærværende Tid, uden visse foregaaende Operationer, hverken er mueligt eller gavnligt, at affkaffe Slavehandelen.

Saa sandt det gamle Ordsprog er, at Tiden jævner alle Banskkeligheder, saa vist er det ogsaa, at Slavehandelens pludselige og uforberedede Ophævelse vilde volde mangeslags ødelæggende Tab, ja endog Blodsudgydelse; og det saa meget mere, da hidtil ingen foregaaende Indretning er iværksat, der umiddelbar kunde erstatte den derved forvoldende Skade.

Dødeligheden i de vestindiske Colonier er aarlig meget stor og overgaaer langt Antallet af de Fødte. Paa nogle Steder døe nemlig 3, paa andre 5, og atter paa andre Steder, i Særdeleshed paa Americas Fastland i Biergværkerne o. s. v., endog 10 af hvert Hundrede, meer end der fødes. Blev der ikke raadet Bod paa dette Misforhold, saa vilde inden saa Aar deraf uundgaaelig følge, at disse nu saa blomstrende Colonier maatte aftage, forfalde, ja henligge udyrkede i deres naturlige Wildhed.

Antages nu, at Antallet af de afrikanske Slaver i de europæiske Colonier, i det mindste

udgjør 5 Millioner Menneſker, ſaa bliver (om end ikkun regnes, at aarlig dœe 5 af hvert Hundrede) i det mindſte et aarligt Tab af 250,000 Menneſker, hvilket omtrent er det ſamme Antal, ſom de europæiſke Skibe, der hidtil bragte Slaver fra Africa, aarligen bragde did, hvormed hint Tab altsaa blev erſtattet, uden Savn.

Betragtes de forſkiellige Nationers lokale Forfatning paa Verne, (thi det portugifiſke, ſaavelſom det ſpanſke Faſtland undtages,) ſaa ſkionnes, at her ikke er en Fod Land tilovers, ſom kunde gives Slaverne til Korn og Levnetsmidlers Dyrkelse, uden med Plantage: Eiernes Ruin. Følgende Exempel oplyſer min Paaſtand. En Planter der eier en Sukkerplantage, har 100 Tønder Land i ti Indhegninger, hvor til hører 400 Slaver, af 400de Tusinde Rigsdalers Værdi. Af denne Plantages Afgrøde virkes 200 Fade Sukker og 100 Fade Rum, der udbringes fra 20 til 40,000 Rigsdaler aarlig. Kunde han nu ingen Slaver faae, til at holde dette Antal, ſom hvert Aar forringes ved Thyves Død, i complet Stand, ſaa vilde deraf uſeilbarligen følge, at Plantagernes Værd efter fem Aars Forløb forringedes en Fierdedeel, efter ti

Nars Forløb Halobelen, og at de i det korte Tidrum af tyve Aar, vilde være i en aldeles øde Forfatning.

Skal nu Slavehandelen aldeles ophæves, saa maa jo dog vel de Magter, der ophæve slig Trældom i egne Lande eller Colonier, først og fremmest giøre Slaverne eller de Livegne fri og omdanne dem til fri Undersaattere med fast Eiendom, thi det vilde være en aabenbar Absurditet, at formode, at de skulde ville affkaffe Trældom i Lande, der ikke tilhøre dem selv, og hvor de altsaa ikke i mindste Maade have at byde eller befale, s. Ex. i Africa, og alligevel beholde den, ligesaa trykkende, uuder en anden Skikkelse og et mildere Navn, i deres egne Stater. Nej, Slavehandelens Ophævelse maa og kan ene finde Sted i de dem tilhørende Lande, ifølge deres Souverainitet over disse, og ved en Forordning, der usorbigængelig maa ffikænke Slaverne i Colonierne Land til Eiendom og Dykkelse, hvoraf de med Koner, Børn og Tyende kunne ernære sig, og tillige udrede deres Eiendoms-Herrer en aarlig Afgift i Produkter eller Penge. Følgen heraf for en saadan Planter, som jeg allerede har nævnt, blev altsaa nødvendig, at han for største Delen maatte

dele sine 100de Tønder Land mellem sine 400
Slaver.

Naturligviis opstaaer her to Spørgsmaal,
hvor meget Land maatte tildeles enhver, naar
de herpaa skulde plante lidet Korn, i det mind-
ste saa meget, som de behøve til deres Unders-
holdning? hvormeget Land, blev tilovers til
Sukkerrørets Dyrkning, og hvor stor aarlig
Udgift vare de vel i Stand til at betale?

At Planterne ikke beholdte en Fodbred
Land tilovers for sig, uden Grunden, hvorpaa
Herstabsbygningen, Mølle og Dekonomiebygning-
er staae; det skønnes let, og at hine 400 nye
fri Eiendoms-Bønder ikke ere i Stand til at
betale 10,000 Rigsdaler i aarlig Landgilde, be-
høver heller intet Beviis. Ligesaa unægteligt
er det, at Regjeringerne enten maatte give Plans-
tage-Eierne uhyre Summer til Erstatning, eller
og disses totale Ruin maatte være udeblivelig.

Saae Gilandene ikke paa hin ovennævnte
Maade det aarlige Mennekketab erstattet, som
de Dødes Antal forvolder, saa er det ikke
usandsynligt, at begge Negerpartierne, (Creo-
lerne og Africanerne) hvis gjensidige Eiend-
skab hidtil har betrygget de saa Europæere
Overherredømmet, inden søie Tid vilde forene

fig til eet Tungemaal og fælles Uafhængighed. Skedte dette, saa vilde de, der i Antal ere hine saa overlegne, snart forjage Europæerne fra Antillerne o. s. v. eller maaskee endog aldeles ubrydde dem.

Betragter man ydermere den store Mængde af europæiske Manufakturvarer, der sælges for Slaver i Africa, saavel som de rige Produktladninger, der hiembringes fra begge Indierne, og ene og allene tilvejebringes ved africanke Slavers og disses Børns Arbeide; kaster man fremdeles et Blik paa de Millioner Europæere, der i alle fire Verdensdele, deels umiddelbar ved denne Handel og deels middelbar ved Slavernes Arbeide, have lovmæssigt Levebrød for sig og Familier, saa maa disses visse Skiebne, ved Slavehandelens Ophævelse, vække enhver Menneskevens Deeltagelse. Alle disse, Colonister, Manufakturister, Søefolk, Coloniestedernes Indvaanere, s. Ex. Regierings-Medlemmer, Handlende, Constnere, Videnskabsmænd — og blandt dem mange Huussædve med talrige Familier — vilde pludselig udsættes for Mangel og Armod, Fræktes i deres lovlige Næringsvei, og fra vindskibelige Borgere, der fremmede Landets Hæder og Floer, forvandles til ørkesløse Men-

nesker, der, uden egen Brøde, inden kort eller lang Tid, maatte falde den Stat, hvis virksomme og gavnrige Borgere de hidtil vare, til Byrde.

Overveier man desuden, at Spanien og Portugal besidde store aldeles udyrkede Landstrækninger paa Amerikas faste Land, og altsaa ligesaa lidet, som Frankerige, om det gienvinder sine store Der i Vestindien, kan undvære afrikanske Slaver, saa vil dog vel ingen tænkende Politiker tilraade Danmark, Holland, Engelland, Amerika, (om de end alle enedes om denne Handels Ophævelse) paa deres egen Velstands Beføstning at aabne hine Nationer en uudtømmelig Kilde til Berigelse og Bældes Forøgelse.

Unægteligt er det, at Magternes politiske Egevægt grunder sig paa Landenes forholdsmeessige Styrke, Rigdomskilder og aarlige Indkomster, som enhver viis Regiering med omfattende Blik beregner, for derefter med yderste Nøiagtighed at ordne og bestemme Landets Udgifter. — Naar det nu er med uforkastelige Grunde beviisligt, at den rigeste Kilde, som de europæiske Søemagter have havt og endnu have, er den afrikanske Slave-

Handel, (især naar den viseligen benyttes), og at de ved den — selv til umiskendelig Gavn for Menneskeheden — have med Millioners aarlige Binding, forøget deres Landes Velstand og Industrie, saa vilde det jo være i høi Grad uklogt, at give Slip paa denne Erhverv, inden man paa anden Maade havde tilveiebragt et Equivalent, der tillige fremmede større Menneskeheld.

Uberegnelig stort er det Antal af Mennesker, der dybere inde i Afrika slagtes til Spiisning og Afgudsofferinger, dræbes i de evigvarende Krige, eller af de Nationer, der dræbe deres egne Landes Børn, kjøbes og roves, for at gjøre deres Folkemængde fuldtallig og dermed vedligeholde deres Selvstændighed.

Et betydeligt, skøndt ej saa stort Antal Mennesker udføres af det inderste Afrika fra Marked til Marked, giennem hele Afrika, og bringes endeligen ved Caravaner til alle Egne ved Afrikas Kyster, ja endog midt ind i de asiatiske Lande; en stor Deel føres ogsaa ved de Europæiske Sømagters Skibe til begge Indierne. Alle disse Menneskers Skiebne er vist ikke den lykkeligste. Deres Tal kan man sikkert anslaae til henved en Million; et Tal, som in-

tet Land paa Jorden, uden Afrika, var i Stand til at miste uden Savn. Men det soles ingenlunde; tvertimod synes det, som om Menneskene, der, vorede op af Jorden.

Oldtidens Historie lærer os, at Europas Sæder i fordums Dage vare ligesaa barbariske, som Afrikas nuomsfunder ere. Mennesker solgtes og slagtedes da i Europa som Dyr. Ved Afgudsdyrkelse offredes Mennesker i Hundredevis, ja blandt mange Nationer offrede Forældre deres egne Børn, deels for ikke at have Uleilighed med deres Opdragelse, deels for ikke i Tiden at see dem martres og dræbes af fiendtlige Naboer.

Menneskehandelen var den vigtigste og meest udstrakte Handelsgreen. Man kom til sine Slaver paa samme Maade, som Afrikanerne nu: Criminalforbrydere, Krigsfanger og fødte Slaver vare de, der kom i Trældom. Der gaves kun to Maader, at disponere over dem paa, enten at sælge dem paa offentlige Markeder eller at dræbe dem. Det sidste gjorde i Særdeleshed de Danske; da de erobrede Engelland, dræbte de mange Tusinde, for at betrygge deres egen Sikkerhed, da her paa den

Eid intet Marked var til Salg og ingen Feilighed gaves til Affkøbning.

De berømteste Markeder holdtes i Rom, Benedig, Bristol, Verbun, Magnopolis i Meklenborg, Lund i Skaane og paa Den Brennejær i Nærheden af Gothenborg, hvor de gothiske Konger hvert tredje Aar vare forbundne at møde. Til disse Markeder førtes mange tusinde Mænd, Qvinder og Børn, lænkebundne i større eller mindre Antal. Paa et Marked i Meklenborg saae Helmond 7000 Danske stillede til Salg.

Denne Menneſkehandel blev drevet i hele Europa, ej allene af Araber, Saracener, Maurer, Spanere og Jøder, men endog af — Biskopper, (blandt hvilke St. Elegi af Royon især er bekiendt), af Konger og Fyrster, der ikke bluedes ved at være Slavehandlere. De Mægtigere røvede endog fra de Svagere; saaledes lod Kong Harald i England i Aaret 1036 alle Prinds Alfreds Betientere arrestere og sælge paa offentlig Marked. I Engelland bleve disse Markeder endnu i Kong Johans Regieringstid meget besøgte. Paa Fastlandet holdtes Marked paa tusinde Steder, hvor mangan Ufkyldig blev solgt eller ombyttet for et Stykke

Kiøb og Brød, for en Hest, for Krigsvaaben og for Levnetsmidler. I Frankrige var Prisen 10 Skilling Guld; i Danmark, Sverrig og Norge oversteg den udvalgteste Slaves Priis aldrig en Mark Sølv.

Omsider, da den christelige Religion, der gjorde Mennekerrettigheder giældende og lærte et tilkommende Liv for alle Menneker, efterhaanden udbredte sig, fremmede Konster og Videnskaber, oplyste Mennekers Fornuft og forædlede deres Sæder, saa astog ogsaa efterhaanden hint stygge Barbarie, thi mange vældædige Love indskrænkede Slaveriet.

Med den Bambergske Biskop Ottos Sendelse til Danmark i Aaret 1228 (vid. Acta Sanctorum, Julii I, p. 433) blev indført og vedtaget, at Slaverne, som vare deelagtige i Kirkens Samsund, skulle være fuldkommen fri Menneker. Ceremonierne vare kortelig følgende: Slaverne bleve førte til Alteret i Kirken, i Menighedens Overværelse. Der lagdes en Bibel paa deres Hoveder, hvorved de paa en symbolisk Maade offredes til den sande Gud. Dette havde den norske Gulethings Lov til Følge, see Capitlet om Fri og dem der erklæres for myndige.

Først efterat flere Staters Civilregjeringer i Aaret 1250 havde forenet sig med Kirkens Hoveder, blev hin Trældom tilfulde affkaffet.

I Norge ophævede Kong Magnus, kaldet Lagelæter, Slavehandelen i Aaret 1270.

I Aaret 1295 ophævede Kong Børger den i Uplandene.

I Aaret 1335 lod Kong Erik Magnussen den affkaffe i hele Sverrige.

I Danmark derimod havde Slavehandels Affkaffelse ikkun langsom Fremgang, thi af de Love, som Kong Erik Menved, (der døde 1319) gav, sees at Slavehandelen her var almindelig, og at baade Kongen og Geistligheden strængeligen haandhævede Fødselsretten, efter den romerske Rets Princip: Partus sequitur ventrem.

Først i Slutningen af det fiortende Aarhundrede blev i Skandinavien det absolute, haarde og vilkaarlige, Slaverie ophævet, der hidtil var haandhævet efter den romerske Rets Grundfætninger, i Henseende til Jus vitæ & necis; skønt ikke, egentlig talt, ophævet, thi dette bør allene forstaaes saaledes, at Menneskene ikke mere kunde sælges som Fæe og føres bort til Salg i fremmede Lande, el-

ler mishandles og martres til Døde af tyranniske Herrer. Hint Slaverie blev kun forvandleet til et nogenlunde mildere Slags Trældom, til — Eivegenskab. Disse Eivegne kaldtes Glebæ Adscripti eller Villani.

Naar jeg nu til disse Træf af Oldtidens Historie endnu søier, at Eivegenskabet — der kun er saars lidet bedre end hint Slaveri — i fire til fem Aarhundrede har været en Gienstand for europæiske Lovgivninger, og endnu ikke i det christelige Europa er ganske ophævet, saa behøver jeg vel neppe at erindre, at om end alle europæiske Magter enedes om, ikke mere at kiobe en eneste afrikansk Slave, vilde dog Handelen derfor ingenlunde ophøre i Afrika selv. Tværtimod vilde et langt grusommere Barbarie og større Blodsudgydelse finde Sted. Ligesaa lidet behøver jeg at bemærke, at Plantage-Eierne i Vestindien, i de to til tre Aar, i hvilke Slavehandelen har været danske Skibsredere forbuden, have været nødte til aarlig at kiobe en stor Mængde Slaver af den engelske og de andre Nabonationer for høie Priser. Er dette end, som lovstridigt, skeedt nok saa hemmeligt, kan det dog neppe være blevet Gouvernementet der, eller Regieringen her aldeles ubekjendt;

hvilket ydermere bekræfter min Paaftand, at Indretningen paa Gilandene, i Henseende til Egevægten mellem de aarligen Fødtes og Dødes Antal endnu ikke har opnaaet sit tilsigtede Viemed. Indtil dette skeer, kunne Plantage= Eierne ikke undvære Slavers Tilførsel, uden stor Skade, ja total Ruin.

Naar man nu paa den ene Side betragter Slavens Tilstand i det indre Afrika (hvormed Guldkystens Beboere ikke maa forverles) der leve under det grusomste Tyrannie, i bestandig Angest for at slagtes eller at pines til Døde paa en meer eller mindre barbarisk Maade, uden mindste Haab om en bedre Forsatning; Og naar man saa paa den anden Side betragter Colonieslaverne i begge indiske Der, der her, befriede fra Dfferdøden, fra videre Salg og voldsom Behandling, kunne omgaaes sædelige Mennesker, og derved (baade de selv og deres Afkom) dannes til nyttige Medmennesker, — saa maa dog enhver Upartisk erkiende, at Forskiellen mellem hines ulykkelige Skiebne og disses mildere Kaar er høist betydelig. Der aabnes dem dog en vis — skøndt aldrig saa ringe, dog trøstende — Udsigt til Frihed, og Midler til Oplysning nægtes dem aldrig ganske, saa

at det for en stor Deel beroer paa dem selv, at befordre deres timelige og evige Lykkeligbed.

At vor Christendom paalægger os ubrødelige Pligters Sagttagelse, er en hellig Sandhed. At udbrede denne velgiørende Religion blandt alle Folkslag, til deres Held i Tid og Evi-ghed, efter dens Stifters Bud (hos Joh. 13 C. 15 B.), er en af dens Forskrifter. At flye det Onde — er berømmeligt, men at efterlade det Gode, er strafværdigt.

Christelige Potentater kunne vel altsaa ikke med Eiegenlybighed opgive det Haab, at redde Millioners Liv fra tyrannisk Død, naar det staaer i deres Magt, at frelse dem.

Slave Handelen befrie mangens Liv ders ved, at han kommer til at tiene i et Land, hvor han om Lovene ere milde og retfærdige, kan vorde en af dets lykkelige Indvaanere.

At de europæiske Magter, der have Besid- belse i Asien, Afrika og Amerika, ogsaa have Midler nok til at forvandle det Mørke, hvori hele Staters og Landes Beboere leve, til gavnlig Dplysning, kan ikke drages i Tvivl. Men denne store Plan iværksættes ikke ved from- me Onsker, ved tomme Deklamationer, smig-

rende Phantasier og Ietskrevne Charteler, men ved hensigtsmæssig med Wiisdom ordnet Daad.

De ypperste Midler, hvorved hine Magter lettest kunne fremme denne Plan, ere: at forvandle deres Handelsbesiddelser i Afrika til Productcolonier; at skaffe en bedre Indretning tilveie i begge deres indiske Colonier, under fornuftige, milde, retfærdige og beskyttende Love; med Nidkierhed at almeengjøre Udbredelsen af de Midler; hvis Anvendelse forskaffede Europæerne en saa høi Rang over alle andre Verdensdeles Beboere, nemlig Moral, Religion, Konster og Videnskaber, al Slags Industrie; med eet Ord: Alt, hvorved Menneskenes Forstand dannes og oplyses, deres Kundskaber forøges og udvides, deres Hierte forædles; da vil Slavehandelen, som ethvert andet Barbarie omsider ophøre af sig selv.

At det isærdeleshed vilde være mueligt for vor ædle danske Regiering, med liden Møie og ringe Bekostning, at udføre en saa velsigjørende Plan, der forener Menneskekierligheds Pligter og Tilvært i Landets Velstand i en fielden Harmonie, ville følgende Bemærkninger sætte i det klareste Lys.

For tyve Aar siden kiendte man ikke

ostindisk Kaffe og Sukker. De asiatiske Der, hvor hin og dette tilvirkes, ligge i Nærheden af Afrika, og have i saa Nar ved afrikanske Slavers Hielp bragt disse Produkters Kultur til den Grad af Fuldkommenhed, at de, baade i Henseende til Qvantitet og Bonitet, kappes med de vestindiske Der om Fortrinet.

Naar Europa engang faaer Fred og kommer i roelig Besiddelse, saavel af de Colonier, der nu tildeels ligge øde, som af dem, der nu ere komne i Negerens Bold, og faae disse Colonier satte i fordums blomstrende Tilstand (hvilket vil koste mange Menneskers Liv og have nogle Millioner afrikanske Slavers Kiøb til uundgaaelig Betingelse), saa vil man i Europa kunne vente overflødige Produkter fra begge Indierne og for meget lave Priser.

Skulle de europæiske Magter fatte den Beslutning, at forvandle deres afrikanske Handels, Etablissementer til Produktcolonier i et Land, hvor Slaverne letteligen og for ringe Priis kunne faaes, og i et Clima, hvor begge Indiernes Produkter, af hvad Navn nævnes kan, voxer til en stor Grad af Fuldkommenhed, da vil der efter saa Nars Forløb, skee ligesom en Revolution i Produktriget.

Danmark besiddeer i de tre vestindiske Der
 ifkun tolv □ Mile Land, hvor der aarligen
 produceres henved 40 Millioner Pund Sukker,
 4 Millioner Kander Rum og 1 Million Pund
 Bomuld, til en Værdie af sex Millioner
 Rigsdaler og dog er hverken St. Thomas el-
 ler St. Jan halv beplantede. Efter saa Aars
 Forløb ville de samme Produkters Værdie vist
 neppe udgiøre Halvdelen af denne Sum. En
 Erindring, som bør være de vestindiske Planta-
 ge = Eiere vigtig, at de i Tide kunne være be-
 redte paa det truende Uveir og betrygge sig
 mod dets, ellers uundgaaelige Virkninger, ved
 betimeligen at iagttage følgende Forholdsreg-
 ler:

- a) Ved at dyrke deres Jorder med Maskiner
 og Lastdyr.
- b) Ved efterhaanden at giøre deres livegne
 Slaver til fri Mennecker, saa at af 400
 Regere 20 aarligen bleve frigitte, og det
 saaledes, at tre Creoler med deres tre Kon-
 ner bekom et vist Stykke Land og bleve Ager-
 dyrkere, een Creol med Kone bestieftigede
 sig med Jagt og Fiskerie, og at sex Afrika-
 nere med deres Koner bleve Indboere, saa at
 to af dem kunde giøre Tjeneste hos hver af

Eiendomsbønderne. Naturligviis maatte hver enkelt af disse Familier gives Løæg, Huus med dertil hørende Inventarium o. s. v., for at kunde ernære Kone, Børn og Tyende, og i deres Næringsvei vorde saa heldig, at de aarlig kunde betale sit Herskab en saa tilstrækkelig Afgift i Produkter eller Penge, at ogsaa det intet Tab leed.

- c) Kirker og Skoler maatte bygges og forsynes med duelige Lærere, der kunde forplante Religion, Konster og Videnskaben med saadant Held, at der efter tyve Aars Forløb ikkun fandtes oplyste Christne og Mennesker, der vare lykkelige ved deres Friheds fornuftige Anvendelse.

Med hensigtsmæssige Love, ved passende Gratificationer til Plantage = Eierne, der nogenlunde erstattede dem deres Opoffrelser og fremdeles opmuntrede dem; ved en vel anvendt Capital til Kirkers og Skolers Opbyggelse under Gouvernementets Opsyn, maatte Regieringerne nødvendigviis bidrage til disse Indretningers Fremme, om deres gavnrige Hensigt ellers skulde opnaaes. At St. Thomas og St. Jan endnu behøver mange Mennesker til fuld-

kommen Dyrkelse, kan ingen nægte; ved Siden af disse ligger den store udyrkede og ganske ubeboede Krabbe Eiland, samt den herlige men halv øde Eiland Porto Rico, begge af mange Millioners Værdie, som Danmark lettelig for en Bakketulle kunde vorde til Deel, hvor Millioner Europæer og Afrikaner kunne emploieres, der snart ville bringe Moderlandet for meer end 50 Millioner Rigsdaler aarlig i Producters Indtægter. Et saadant nyt Anlæg kunde hensigtsmæssig indrettes til hiin Forandrings store og umerkelige Lettelse.

Paa Kysten af Guinea eier den danske Regiering sex Fæstninger og to Faktorer i en Strækning af henimod 50 Mile langs med Søen. Midt i samme have ved den frugtbare, aarlig oversvømmende Rio Volta en Eiendoms Grændse af omtrent 300 □ Mile Land, som nu ligger aldeles øde. Dersom dette Land blev coloniseret og dyrket (hvilket kunde skee med ringe Beføstninger) vilde det inden søie Tid aarlig indbringe Moderlandet meer end 100de Millioner Rigsdalers Værdie i Producter, Guld og Elephanttænder. At denne Landstræknings Colonisering maatte have en velgjørende Indfly-

belse paa flere tilgrænsende Landes Beboere og disses Civilisation, skjønnes letteligen.

Ogsaa paa det faste Land i Ostindien eier Danmark Etablissementer; men disse kunne blot benyttes til Pakhuse og Magaziner for Kiømandsvare, især saalænge Britterne beherske Decan og Indostan.

Fremdeles har Danmark Eiendomsret til de 18 Nicobariske Øer, der indslutte en Overflade af næsten 600 Kvadratomile Land. De ligge paa et Strøg af Kloden, hvor Biergene indeholde Guld, Edelsiene, Sølv, Tin, Antimonium, ligesaavel som i de nærliggende Lande (nemlig Cejlon i Vesten, Malacca i Osten, Summatra i Syden, Pegu i Norden,) indeholde disse og langt flere kostelige Metaller.

Dersom disse Øilande bleve colonicerede og dyrkede, (som kunde skee uden synderlig Bekostning) vilde de inden søie Tid yde en betydelig Mængde af Produkter og Mineralier, og vorde Danmarks rigeste Guldkilde.

Hverken Rio Voltas eller de Nicobariske Øers Eiendom er besmittet med Grobredes Blod; ifølge fredelige Traktater ere de tilkjøbte af de Indfødtte, og den danske Regiering kan altsaa benytte sig af dem paa hvilkensomhelst

Maade den finder tienligst. Begges Coloniser-
ring er et Foretagende, en saa ypperlig Regie-
ring værdig, og vilde useilbarlig vorde en
Rigdomskilde for vort Fædreland, af nogle
Millioners aarlige Indtægt, der snart kiendeli-
gen vilde forsøge Danmarks Velstand og ophøje
det til en udmærket Rang blandt Europas Ri-
ger. — Deres Colonisering er altsaa en Gien-
stand, der i høi Grad fortjener baade Stats-
mandens og den Lærdes Opmærksomhed.

Maaden, hvorpaa jeg troer, at enhver af
disse Operationer, best, beqvemmest og med de
ringeste Bekostninger, til hin Colonisations ha-
stige Fremme og visse Flor, kunne iværksæt-
tes, — udvikles tydeligen og udførligen i et
Værk, hvormed jeg nu Bestkæftiger mig, og
som snart vil udkomme under Titelen: „Africa,
hvad det har været, er og kan vorde. Tillige
med en Plan til Rio Voltas og Kamor-
tes Colonisering m. m.“ Til dette Værk maa
jeg indtil videre henvise Læseren.

